अध्याय सहावा प्रारंभ

श्रीगणेशायनमः ।। हे परममंगला श्रीहरी । तुझी कृपा झालीयावरी । अशुभ अवघें जातें दुरी। हा अनुभव संतांचा ।। १ ।। त्या संतवाक्यीं भरंवसा । मी ठेवून श्रीनिवासा । मंगलाची धरून आशा । तुझ्या दारीं पातलों ।। २ ।। आतां विन्मुख लावल्यास । त्याचा तुला लागेल दोष। आणि बट्टा वाक्यास । लागेल कीं संतांच्या ।। ३ ।। म्हणोन हे माधवा ! । अभिमान माझा धरावा । रोष कधीं ना करावा । या अजाण लेंकरावर ।। ४ ।। बालकाचें हीनपण । मातेलागीं दूषण । हे मनांत आणून । करणें असेल ते करी ।। ५ ।। असो बंकटलाला घरीं । राहिली समर्थांची स्वारी । तयी अपूर्व एक घडली खरी । गोष्ट श्रोते ती ऐका।। ६ ।। गांवाचिया दक्षिणेस । बंकटलालाच्या मळ्यास। महाराज गेले एक दिवस । कणसें मक्याची खावया।। ७।। बहुत मंडळी बरोबरी । कणसें खाया आली खरी । विहिरीपासी तयारी । केली कणसें भाजण्याची ।। ८ ।। विहीर होती धनत्तर । पाणी जिला अपरंपार । गर्द छायेचे वृक्ष थोर । जवळ होते चिंचेचे ।। ९ ।। आगट्या पेटल्या एकसरां। अजमासें हो दहाबारा । तेणे डोंब झाला खरा । गगनोदरीं धूमाचा ।। १० ।। त्यायोगे ऐसे झाले । आग्या मोहोळ लागलेले। चिंचवृक्षावरी भलें । त्याच्या माशा उठल्या कीं।। ११ ।। त्या माशा उठतां क्षणीं । मंडळीं गेली पळोनी । कणसें ठिकाणच्या ठिकाणीं । मक्याचीं तीं राहिलीं हो ।। १२ ।। त्या आग्या मोहोळांच्या मक्षिका । पसरल्या अवघ्या मळ्यांत देखा । घोंगड्याचा करून बुरखा । कोणी गेले पळून ।। १३ ।। प्राणापरी आवडती । वस्तु नसे हो कोणती। अशा वेळीं समर्थमूर्ति । आसनीं होती निर्धास्त ।। १४ ।। ते नाही पळून गेले । आसनीं आपल्या स्वस्थ बसले। विचार करूं लागले । निजचित्ती माश्यांचा ।। १५ ।। माशी तरी मीच झालों। मोहोळ तेंही मीच बनलों । कणसें खाया मीच आलों । कणसें तेंही रूपे माझी ।। १६ ।। ऐशा विचारें आनंदांत । महाराज राहिले डोलत । अंगावरी असंख्यात । माशा येऊन बैसल्या ।। १७ ।। वाटे पासोडी माश्यांची । समर्थ पांघरले साची। योग्यता ब्रह्मनिष्ठाची। काय वर्णन करावी ? ।। १८ ।। माशा चावती वरच्यावरी । परी न तो पर्वा करी । त्यांचे कांटे शरीरी । बोचले असती असंख्यात।। १९ ।। यासी झाला एक प्रहर । भक्त झाले चिंतातुर । बंकटलालाचे

अंतर । दु:खे व्याकुळ झालें हो ।। २० ।। कोठून बुद्धी झाली मला । येथें आणिले समर्थाला। कणसें मक्याची खावयाला। मंडळींच्या समवेत ।। २१ ।। अशा समर्थालागून । दु:ख द्याया मीच कारण । झालों हे कां शिष्यपण। माझें हाय रे दुर्दैवा? ।। २२ ।। बंकटलालानें तयारी। पुढें येण्याची केली खरी । हें जाणोन अंतरी । कौतुक केलें समर्थानें ।। २३ ।। जीवांनो ! जा निघोन । बसा मोहोळी जाऊन । माझ्या बंकटाकारण । तुम्ही कोणी न चावावें ।। २४ ।। जमलेल्या मंडळींत। बंकट हाच नि:सीम भक्त । जो माझ्या प्रीत्यर्थ । येत आहे धांवोनिया ।। २५ ।। ऐसे म्हणतां माश्या गेल्या । मोहोळावरी जाऊन बैसल्या । बंकटलालानें पाहिल्या । त्या आपल्या निजदृष्टीं ।। २६ ।। महाराज त्या पाहोनी । बोलते झाले हांसोनी। वा खूप केलीस मेजवानी । आम्हांसी तूं माश्यांची ।। २७ ।। अरे ते जीव विषारी । बैसले माझ्या अंगावरी । माझ्यापासून झाले दूरी। लड्डूभक्त येधवां ।। २८ ।। याचा करी विचार । संकट आल्या कोणावर। कोणी न साह्य करणार । एका ईश्वरांवाचुनी ।। २९ ।। जिलेबी पेढे बर्फी खाती । माश्या आल्या पळून जाती । ऐशी जयांची आहे कृति । ते स्वार्थी भक्त नि:संशय ।। ३० ।। बंकटलाल मधुरोत्तर। करितां झाला त्यावर । महाराज आणवूं कां सोनार । काटे माश्यांचें काढावया? ।। ३१ ।। महापापी मी गुरुराया । तुम्हांलागीं त्रास द्याया । आणवितां झालो या ठायां । माश्या किती डसल्या तरी ! ।। ३२ ।। गांधी अगणित अंगावर । उठल्या तुमच्या साचार। याचा व्हावया परिहार। उपाय सांगा कोणता? ।। ३३ ।। बंकटलालाचे ऐकिले । वचन, महाराज बोलते झाले । अरे यांत ना कांहीं अधिक घडलें । डसणें स्वभाव माश्यांचा।। ३४ ।। मला त्याची मुळीच बाधा। होणार नाहीं जाण कदा । त्या माशीरूप सच्चिदानंदा । म्यां जाणले म्हणोन ।। ३५ ।। माशी तरी तोच झाला । तोच आहे माझा पुतळा । पाण्यानेंच पाण्याला । काय दुखवितां येईल ?।। ३६ ।। हें ऐकतां ब्रह्मज्ञान । बंकटलाल धरी मौन । कांटे काढण्यालागून । बाहिले त्यानें सोनारा ।।३७।। सोनार चिमटे घेऊन आले । देहास शोधूं लागले । कोठे आहेत कांटे रुतले। मक्षिकेचे पाहावया ।।३८।। महाराज वदले तयांना । काय ह्या वंध्यामैथुना । करितसा तुमच्या नयनां। कांटे ते ना दिसतील ।।३९ ।। ते काढण्या चिमट्याची । गती नाहीं मुळीच साची । साक्ष ती ह्या गोष्टीची। मीच दावितों तुम्हांला ।। ४० ।। ऐसे म्हणून कौतुक केलें । वायूलागी रोधून धरिलें । तों कांटे अवघे वरी आलें । रुतलेल्या स्थलांतून ।। ४१ ।। तो पाहतां प्रकार । लोक आनंदले फार । कळून आला अधिकार । श्रीगजाननस्वामींचा ।। ४२ ।। पुढें कणसें

भाजली। अवघ्यांनी ती ग्रहण केलीं। अस्तमानीं निघून आली । मंडळी निजगृहातें ।। ४३ ।। असो पुढें एक वेळां। महाराज गेले अकोटाला । आपुल्या बंधूस भेटण्याला । श्रीनरसिंगजीकारणें ।। ४४ ।। हा कोतश्या अल्लीचा। शिष्य मराठा जातीचा। कंठमणी विठ्ठलाचा । भक्तिबलानें झाला असे ।। ४५ ।। त्या नरसिंगजीचें चरित्र । मी भक्तलीलामृतांत । वर्णिले आहे इत्थंभूत । आतां ते सांगणे नको।। ४६।। हें अकोट नामें नगर । शेगांवाहून साचार । आहे अठरा कोसांवर । ईशान्येला परियेसी ।। ४७ ।। मनोवेगाचा सजवून वारू । निघते झाले सद्गुरू । जे पदनताचे कल्पतरू । श्रीगजानन महाराज ।। ४८ ।। अकोटाच्या सान्निध्यासी । एका निबिडतरशा अरण्यासी । नरसिंग राहे अहर्निशी । एकान्तवास सेवावया ।। ४९ ।। हें निर्जन अवघे अरण्य । महा भयंकर दारुण। निंब अश्वत्थ रातांजन । वृक्ष जेथे उदेलें ।। ५० ।। लता त्या नाना जाती । वृक्षा वेढून बैसल्या असती । तृण वाढलें भूमीवरती। सर्प वारुळीं असंख्यात ।। ५१ ।। ऐशा त्या अरण्यांत । नरसिंगजी जाऊन बसत। म्हणून आले अवचित । समर्थ त्यासी भेटावया ।। ५२ ।। सारखा भेटे सारख्यासी । पाणीच मिळे पाण्याशीं । विजातीय द्रव्यासी । समरसता होणे नसें ।। ५३ ।। गजाननासी पाहिले । तेणें चित्त आनंदलें। स्वामी नरसिंगजीचें भलें । तो प्रेमा न वर्णवे कीं ।। ५४ ।। एक हरी एक हर। चालते बोलते परमेश्वर । एक राम एक कुमर । वसुदेवदेवकीचा ।। ५५ ।। एक मुनि वसिष्ठ । एक पाराशर ऋषि श्रेष्ठ । एक जान्हवीचा कांठ । एक तट गोदेचा ।। ५६ ।। एक हिरा कोहिनूर । एक कौस्तुभ साचार। एक वैनतेय, एक कुमर । सती वानरी अंजनीचा ।।५७।। दोघे भेटले एकमेकां। दोघा आनंद सारखा । बैसते झाले आसनीं एका । हितगुज तें करावया ।। ५८ ।। अनुभव ते आपापले। एकमेकां कथिते झाले । नरसिंगा तूं उत्तम केलें । प्रपंचात राहिलास ।। ५९ ।। मी त्याग केला तयाचा । स्वीकार करून योगाचा। या सच्चिदानंद तत्त्वाचा । करितां झालों विचार।। ६० ।। या योगाच्या क्रियेंत । गोष्ट होती अघटित । ज्यांचा मुळी न लागे अंत । या सामान्य लोकांला ।। ६१ ।। त्या गोष्टी लपवावया। पिसा बनलों जगा ठायां । उपाधि ते नासावयां । वेड बळेंच पांघरलों ।। ६२ ।। तत्त्व जाणण्याकारण । मार्ग कथिले आहेत तीन । कर्म, भक्ती, योग म्हणून । शास्त्रकारांनी शास्त्रांत।। ६३ ।। फल या तिन्हीं मार्गांचें । एकचि आहे अखेरीचे । परी बाह्य स्वरूप त्यांचें । भिन्न भिन्न असें कीं ।। ६४ ।। योगी योगक्रियेचा । जरी अभिमान वाही साचा । तरी तयासी तत्त्वाचा । खरा बोध ना होईल ।। ६५ ।। योगक्रिया वरून । अलिप्त राहावे तयापासून ।

कमलपत्रासमान । तरीच तत्त्व कळून ये ।। ६६ ।। याचपरी प्रपंचाची । स्थिती नरसिंगा आहे साची । आसक्ति कन्यापुत्रांची । मुळींच राहता कामा नये ।। ६७ ।। गार पाण्यांत रहाते । परी न पाणी शिरूं देते । तैसेंच वागती साचें । या प्रपंचामाझारीं ।। ६८ ।। यापरी त्वां रहावें। अपेक्षारहित असावें । चित्तांतून ना ढळू द्यावे । सच्चिदानंद ईशाला ।। ६९ ।। म्हणजें कांहींच अशक्य नाहीं । तूं, मी आणि शेषशायी। एकरूप आहों पाही । जन जनार्दन भिन्न नसे ।। ७० ।। नरसिंग म्हणती बंधुराया ! । आलास मसी भेटावया। ही तुझी केवढी दया । उपमा याला देण्या नसे ।। ७१ ।। प्रपंच मुळी अशाश्वत। त्याची काय किंमत। दुपारच्या सावलीप्रत। कोण सांग खरें मानी? ।। ७२ ।। तूं कथिले जयापरी । तैसा वागेन भूवरीं । मी, जाण वरच्यावरी। अशीच भेटी द्यावी तुवां।। ७३ ।। देहप्रारब्ध जयाचें । असेल ज्या जातीचें । तेंच आहे व्हावयाचें। लोकाचारी नि:संशय ।। ७४ ।। तुम्हां आम्हां कारणें। जे कां धाडिले ईशानें । तेच आहे आपणांकरणें । निरालसपणें भूमिवरी ।। ७५।। आतां विनंती इतुकीच खरी । व्यावहारिक भेट वरच्यावरी। देत जावी साजिरी । मी धाकटा बंधु तुझा ।। ७६ ।। नंदीग्रामा राहिला भरत। रघुपतीची वाट पाहात । तैसाच मी या आकोटात । राहून पाहतों वाट तुझी ।। ७७ ।। तुला येथे यावया। अशक्य कांहीं नाहीं सदया। अवघ्या आहेत योगक्रिया। अवगत तुला पहिल्यापून।। ७८ ।। पद न लाविता पाण्याप्रत । योगी भरधांव वरूनी पळत । क्षणामाजी फिरून येत । शोधून अवघ्या त्रिभुवना ।। ७९।। ऐसें हितगुज उभयतांचें । रात्रभरी झालें साचें । भरतें आलें प्रेमाचें। दोघांचिया संगमीं ।। ८० ।। खरे खरे जे कां संत । तेथें हेंच घडून येत । दांभिकांची होतात । भांडणें पाहून एकमेकां ।। ८१ ।। दांभिक म्हणूं नये गुरू । ते अवघे पोटभरू । पुरामाजीं फुटकें तारूं । तारण्यासी समर्थ नसे! ।। ८२ ।। दांभिकांचा बोलबाला । जरी होतो जगीं भला। तरी त्यागणें आहे त्याला। निवडूनिया श्रोते हो! ।। ८३ ।। संतत्व नाहीं मठांत । संतत्व नाहीं विद्वत्तेंत। संतत्व नाही कवित्वांत । तेथें स्वानुभव पाहिजे ।। ८४।। दांभिक मुलाम्याचे सोनें । त्याला सांगा काय घेणे । गृहिणी म्हणून ठेवणें। काय कसबीण सदनात ? ।। ८५ ।। ही संतजोडी साक्षात्कारी । दांभिकतेची साच वैरी । नांदे ज्यांच्या सदैव घरीं । सन्नीती सदाचार ।। ८६ ।। नरसिंगजीस भेटण्या जाण। काननीं आले गजानन । ऐसें कळले वर्तमान । गुराखीद्वारे आकोटाला ।। ८७ ।। तें कळतां आनंदले । लोक धावूं लागले । नारळ घेऊन निघाले । पहाया द्वय संतांसी ।। ८८।। एकमेकां ऐसें म्हणती । चला चला रे सत्वर गती । गोदा आणि भागीरथी । संगम पावली

काननांत ।। ८९ ।। त्या भेटरूप प्रयागासी। जाऊं आपण स्नानासी । या महोदयपर्वणीसी। साधून घेऊं चला हो ।। ९० ।। तो इकडे काय झालें । गजानन आधींच निघून गेले । नरसिंगासी पुसून भले । भेट ना झाली पौरासी ।। ९१ ।। पुढें एकदां गजानन। करीत असता भ्रमण। दर्यापुराच्या सन्निध जाण। येतें जाहले शिष्यांसह ।। ९२ ।। दर्यापुराच्या शेजारी । शिवर गांव निर्धारी । असे चंद्रभागेच्या तीरीं । व्रजभूषणा वास जेथें ।। ९३ ।। श्रोते ही चंद्रभागा। पंढरीची नाहीं बघा । ही लहानशी एक गंगा । पयोष्णीला मिळणारी ।। ९४ ।। या शिवर गांवांत। व्रजभूषण नामें पंडित। चार भाषा अवगत । होत्या श्रोते जयाला ।। ९५ ।। कीर्ति ज्याच्या विद्वत्तेची । वऱ्हाडी पसरली साची । याला भक्ति भास्कराची । आत्यंतिक असे हो ।। ९६ ।। प्रत्यहीं चंद्रभागेवर। स्नान करी साचार। उदयास येतां दिनकर । अर्घ्य त्यासी देतसे ।। ९७ ।। पंच पंच उषःकाला । व्रजभूषण उठे भला। सारून प्रातर्विधीला। अरुणोदयीं स्नान करी ।।९८।। तेंही शीतोदकांनी । ऐसा कर्मठ परी ज्ञानी । मानमान्यतां विद्वज्जनीं। ज्याची होती विशेष ।। ९९ ।। त्या शिवरगांवाला । योगीराज फिरत आला। वाटे तपाचें द्यावयाला । फल त्या व्रजभूषणासी ।। १०० ।। चंद्रभागेच्या वाळवंटी । हा बैसला ज्ञानजेठी । समोर नदीचिया कांठी। आले व्रजभूषण स्नानाला ।। १ ।। ती प्रभातीची वेळा पाही । प्रकाशिल्या दिशा दाही । कुक्कुटाचा आवाज येई । वरचेवरी ऐकावया ।। २ ।। चातक भारद्वाज पांखरें । जाऊं लागली अत्यादरें । भास्करासी सामोरे । पूर्व दिशा लक्षून ।। ३ ।। भास्कराचा उदय होतां। तम निमाला हां हां म्हणतां । जैसा सभेस पंडित येतां । मूर्ख जाती उठोनी ।। ४ ।। ऐशा त्या सुप्रभातीं। वाळवंटी गुरुमूर्ति। बैसली होती निश्चिती। ब्रह्मानंदी डोलत ।। ५ ।। सवें शिष्य अपार। बसले होते मंडलाकार । ते शिष्य नव्हते किरणें थोर । त्या गजाननभास्कराची ।। ६ ।। तईं व्रजभूषण तत्त्वतां । झाला सूर्यासीं अर्घ्य देतां। तो हा पुढें ज्ञानसविता । त्यानें पाहिला प्रत्यक्ष।। ७ ।। सूर्याप्रमाणें सतेज कांति । आजानुबाहू निश्चिती। दृष्टि नासाग्राच्या वरती । स्थिर जयाची झाली असे ।। ८।। ऐसा पुरुष पाहतां क्षणी। व्रजभूषण हर्षला मनीं । संध्यासामान घेऊनी । आला धावून जवळ त्यांच्या ।। ९ ।। अर्घ्य दिले पायांवरी । गजाननाच्या सत्वरीं । प्रदक्षिणाही अखेरी । त्यानें घातली तयाला ।। ११० ।। मित्राय नमः सूर्याय नमः। भानवे नमः खगाय नमः । ऐशी नांवे घेऊन पाहा । घातले द्वादश नमस्कार ।। ११ ।। शेवटीं आरती

ओवाळिली । गजाननासी आदरें भली । न्यूनता ती नाहीं पडली । कशाचीही त्या ठायां ।। १२ ।। प्रार्थनापूर्वक नमस्कार । साष्टांग केला अखेर । मुखानें तें स्तवन थोर । महाराजांचे चाललें ।। १३ ।। माझ्या तपाचरणाचें । फळ आजि मिळालें साचें । दर्शन दिव्य पायांचें । आज झालों धन्य मी ।। १४ ।। नभोदरींच्या भास्कराला । देत होतों अर्घ्य भला । तों आज प्रत्यक्ष पाहिला । ज्ञाननिधी योगेश्वर ।। १५ ।।

श्लोक - हे पूर्णब्रह्म जगचालक ज्ञानराशी । ऐसें युगायुगीं किती अवतार घेसी । झाल्यास दर्शन तुझें ! भय रोग चिंता । नासे गजाननगुरो! मज पाव आतां ।। १ ।।

ऐसी प्रार्थना करून । संपविलें त्यानें स्तवन । योगेश्वरें या आलिंगन । दृढ दिधले त्या दोन्ही करें ।। १६ ।। माय जैसी लेंकराला । प्रेमे धरी पोटाला । तेवीं व्रजभूषणाला । धरिते झाले महाराज ।। १७ ।। मस्तकावरीं ठेविला कर । आशीर्वाद दिधला थोर । सर्वदा तुझा जयजयकार । होईल बाळा व्रजभूषणा ।। १८ ।। कर्म मार्ग सोडूं नको । विधी निरर्थक मानूं नको । मात्र त्यांत होऊं नको । लिप्त बाळा केव्हांही ।। १९ ।। आचरून कर्म फल । टाकितां भेटतो घननीळ । त्याच्या अंगीं न लागे मळ । या कर्माचा केव्हांही ।। १२० ।। तूं आतां आपुल्या सदनीं । माझें बोल ठेवी मनीं । प्रत्यहीं माझें तुला ध्यानीं । होत जाईल दर्शन ।। २१ ।। ऐसें म्हणून प्रसाद दिला । श्रीफलाचा श्रोते भला । त्या व्रजभूषण पंडिताला । महाराज आले शेगांवीं ।। २२ ।। ह्या शेगांवाचें होते नांव । पूर्वकालीं शिवगांव । अपभ्रंश लाधला ठाव । शेगांव या शब्दाला ।। २३ ।। तेंच हल्लीं प्रचलित । आहे बुधहो वऱ्हाडांत । सतरा पाटील होते सत्य । ह्या एकाच ग्रामाला ।। २४ ।। महाराज शेगांवासी आले । परी न स्थिर राहिले । हमेशा ते भटकत फिरले । मनास येईल त्या स्थळा ।। २५ ।। आकोट अकोलें मलकापूर । नांवें सांगावीं कुठवर ? । चांदण्यांची न होणार । मोजदाद कोणाही ।। २६ ।। ज्येष्ठ आषाढ महिना गेला । पुढें श्रावण मास आला । उत्सव होता सुरूं झाला । मारुतीच्या राउळांत ।। २७ ।। हें मारुतीचें मंदिर । शेगांवीं भव्य साचार । पाटील मंडळी थोर थोर । होती या भक्त देवाची ।। २८ ।। पेंडीलागीं जैसा आळा । तेवीं पाटील गांवाला । जें जें कांहीं आवडे त्याला । तिकडे लोकांचा कल होई ।। २९ ।। चाले उत्सव महिनाभर । अभिषेक पोथी कीर्तन गजर । अन्नदानाशीं येई पूर । अवघे लोक तृप्त होती ।। १३० ।। या उत्सवाचा पुढारी । खंडू पाटील निर्धारी । जो गांवचा कारभारी । होता उदार

मनाचा ।। ३१ ।। श्रोते हे पाटीलपण । आहे वाघाचें पांघरूण । तें जो घेई त्याला जन। भिऊ लागती सहजची ।। ३२ ।। गांव करी तें राव न करी। ऐशी मराठी भितरीं । म्हण एक आहे साजरी । ती यथातथ्य असे ।। ३३ ।। त्या मारुती मंदिरासी। आले गजानन पुण्यराशी । श्रावणाच्या आरंभासी । उत्सव श्रीचा पाहावया ।। ३४।। बोलले बंकटलालासी। मी आतां या मंदिरासी । राहीन जाण अहर्निशीं । त्याचा शोक करूं नको ।। ३५ ।। गोसावी संन्यासी फकीर । यांना कायमचें राहण्या घर । योग्य नाहीं साचार । तुम्हां प्रापंचिकाचें ।। ३६ ।। मी परमहंस संन्यासी । आतां राहतों मंदिरासी । तूं बोलाविशी ज्या दिवशीं। तेवढ्यापुरता येईन तेथ ।। ३७ ।। हें अंतरींचें गुह्य तुला । कथन केलें बंकटलाला । स्वामी शंकराचार्याला । भ्रमण करणें भाग आलें ।। ३८ ।। गोसावी मच्छिंद्र जालंदर । हेंही राहिले निरंतर। प्रापंचिकाचें वगळून घर । काननामाजीं वृक्षातळी।। ३९ ।। छत्रपती राजा शिवाजी । जो रणबहादूर वीरगाजी। ज्याने हिंदूंची रक्षिली बाजी। दंडून दुष्ट यवनांना ।। १४० ।। त्या शिवाजीचें प्रेम फार। होतें रामदासावर । परी सज्जनगडावर । स्वामी होते वस्तीला ।। ४१ ।। याचा विचार करावा । हट्ट मुळीं ना धरावा । माझ्या म्हणण्यास मान द्यावा । यांत कल्याण तुझें असें ।। ४२ ।। निरुपाय होऊन अखेर । देता झाला रुकार । तो बंकटलाल सावकार । गजाननाचें म्हणण्याला ।। ४३ ।। मंदिरीं स्वामी समर्थ येतां । हर्ष झाला समस्तां । भास्कर पाटील शुश्रूषेकरितां। जवळ राही निरंतर ।। ४४ ।। हा दासगणूविरचित। श्रीगजानन विजय नामें ग्रंथ । मुमुक्षूला दावो पथ । संतचरण सेवेचा ।। १४५ ।। शुभं भवतु ।। श्रीहरिहरार्पणमस्तु ।।

।। इति श्रीगजानन विजय ग्रंथस्य षष्ठोऽध्याय समाप्तः ।।